

han antydede, at der muligvis i det andet høje Ting kunde komme Forslag, som gjorde det muligt, at ogsaa det konservative Folkeparti kunde deltage i Vedtagelsen af Lovforslaget. Hvis noget saadant var muligt, skulde ingen se det med større Glæde end jeg, for jeg har fra første Begyndelse — og det har vi alle — lagt det hele saaledes til Rette, at alle Partier kunde være med. Men jeg vil dog sige, at det er ikke første Gang, det ærede Medlems Parti forbavser mig; efter at vi nøjsommeligt havde forhandlet os til Rette om, hvorledes vi skulde fordele disse 40 Mill. Kr. i Skatter, kom Partiet og foreslog, at vi skulde tage 80 Mill. Kr. i Skatter. Jeg forbavses ogsaa over det konservative Folkepartis Ønske om, at dets Bidrag til Forhandling ikke skal fremsættes i Landstinget, men i Folketinget. Hvis man kan tilvejebringe en Ordning i Folketinget, ser jeg det naturligvis meget gerne, men efter det Forslag, som her foreligger, og som først er fremkommet, efter at vi har gjort Indrømmelser overfor hinanden og ved Forhandlinger baade Dage og Nætter har søgt ved gensidig Imødekommenhed at finde et fælles Grundlag, og dette endelig er fundet, ser jeg egentlig ikke, at der er stor Udsigt til at finde noget andet i Folketinget. Jeg vil i alt Fald haabe, at Resultatet af disse Forhandlinger nu, da vi er kommet saa langt frem, ikke forstyrres, saa at det, vi hidtil har opnaaet, forspildes.

Med disse Bemærkninger skal jeg endnu en Gang anbefale Flertallets Ændringsforslag til Vedtagelse, ligesom jeg vil benytte Lejligheden til at anbefale det paa Dagsordenen særlig opførte Lovforslag vedrørende Forlængelse af Omsætningsafgiften paa Motorkøretøjer til Vedtagelse.

Piper: Den ærede Ordfører udtalte sin Forbavelse over, at vi ikke havde kunnet deltage i Paaløbet til Nationalbanken om at opfylde sine Forpligtelser, og hævdede, at det, der her var foregaaet, ikke var et Stykke Skattepolitik; her havde kun været Tale om at tilvejebringe de nødvendige 40 Mill. Kr. i et ganske specielt Øjemed. Dette maa jeg bestride, her er lavet et Stykke Skattepolitik, Skatterne skal ganske vist kun gælde i to Aar, men de bryder med de Anskuelser, som baade det radikale Ministeriums Minister og Venstrepartiets Finansminister hidtil har hævdet, idet de erkendte, at nu kunde den direkte Beskatning ikke forøges yderligere, medens den nuværende Regering fremkom med Forslag om at lægge hele denne Ydelse paa 40 Mill.

Kr. paa den direkte Beskatning Under Udvalgsbehandlingen er Ministeriet gaaet ind paa kun at tage Halvdelen af dette Beløb gennem direkte Beskatning, det vil sige nominelt, for i Virkeligheden er det de to Trediedele, der tages paa denne Maade. Hvad enten dette nu sker med et særligt Formaal for Øje eller ikke, er det under alle Omstændigheder en Forøgelse af det direkte Skattebeløb, man skal af med; men skulde vi fra vor Side kunne indlade os paa at lægge større Byrder paa den direkte Beskatning, saa maatte vi til Gengæld opnaa noget, der efter vor Formening kunde retfærdiggøre at gaa til et saadant Skridt, og det mener vi ikke, der her er Tale om.

Den ærede Ordfører var fornærmet og mente ikke, vi havde Ret til at tage ham ilde op, at han under Forhandlingerne havde nævnt, at der i Udvalget havde været Tale om 80 Mill. Kr. i Stedet for 40 Mill. Kr. — det kunde da ikke gøre noget, da vi selv havde omtalt det i vor Udvalgsbetænkning. Jeg maa gøre opmærksom paa, at der i Betænkningen kun staar, at vi har villet stille Forslag om, at det gennemsnitlige Overtræk i Nationalbanken skulde dækkes, og dette gennemsnitlige Overtræk naar jo meget langt fra denne Sum. Men i øvrigt har vi ikke noget imod at omtale, at vi ved denne Lejlighed har ønsket, at Skatteudskrivningen skulde blive mere omfattende, fordi vi ønskede, at det, der skulde gøres, skulde gøres grundigt og fuldt ud, saa at man fik Tro til, at det kunde hjælpe.

Den ærede Ordfører var dernæst inde paa, at det forbavsende ham, at vi hellere ønskede, at dette Lovforslag skulde bringes i endelig Form i Folketinget end i Landstinget. Den Vildfarelse kan den ærede Ordfører jo ikke være i; vi har, saa længe der var Haab om at faa givet Lovforslaget en bedre Form her i Tinget, stillet vor Arbejdskraft til Raadighed i lige saa fuldt Maal som de andre ærede Medlemmer, men nu, da alle Sunde synes lukkede, har vi kun det Haab tilbage, at man i et Fællesudvalg skulde kunne naa til en bedre og mere forsvarelig Ordning.

Vor Medvirkning er ikke, som det ærede Medlem siger, strandet paa, at vi ikke har kunnet faa en Beskyttelsestold, men den strandede paa, at vi ikke ønsker, at man skal fortsætte med at tilvejebringe de Midler, der er nødvendige for Staten, ved at vælte sig ind paa ganske enkelte Erhverv her i Landet. Skal der bæres nye Byrder, maa de fordeles mere over det almindelige. Det er heller ikke rigtigt, hvad den højtærede Erhvervsminister sagde, at vi for-